In Numărul următor:

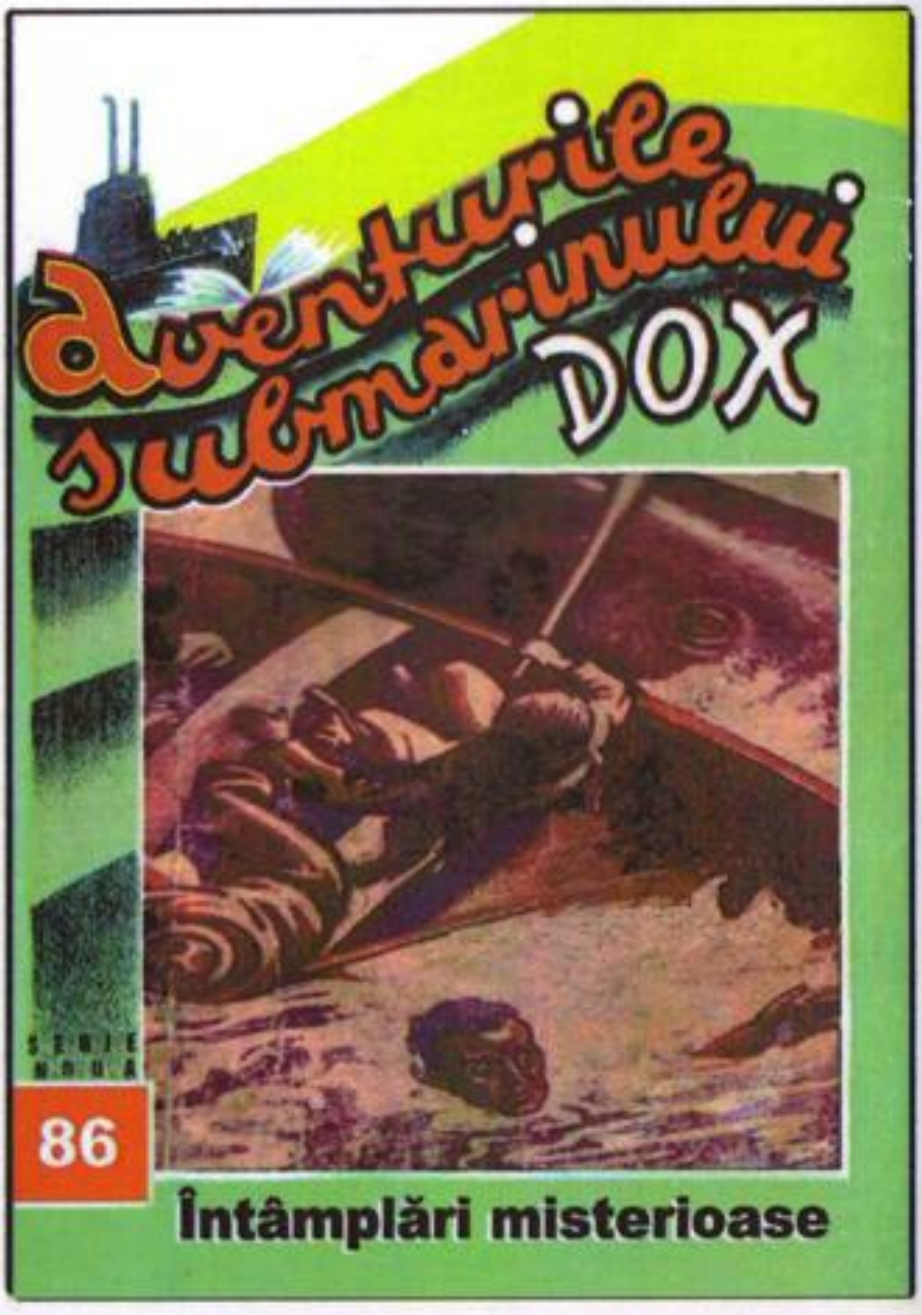

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

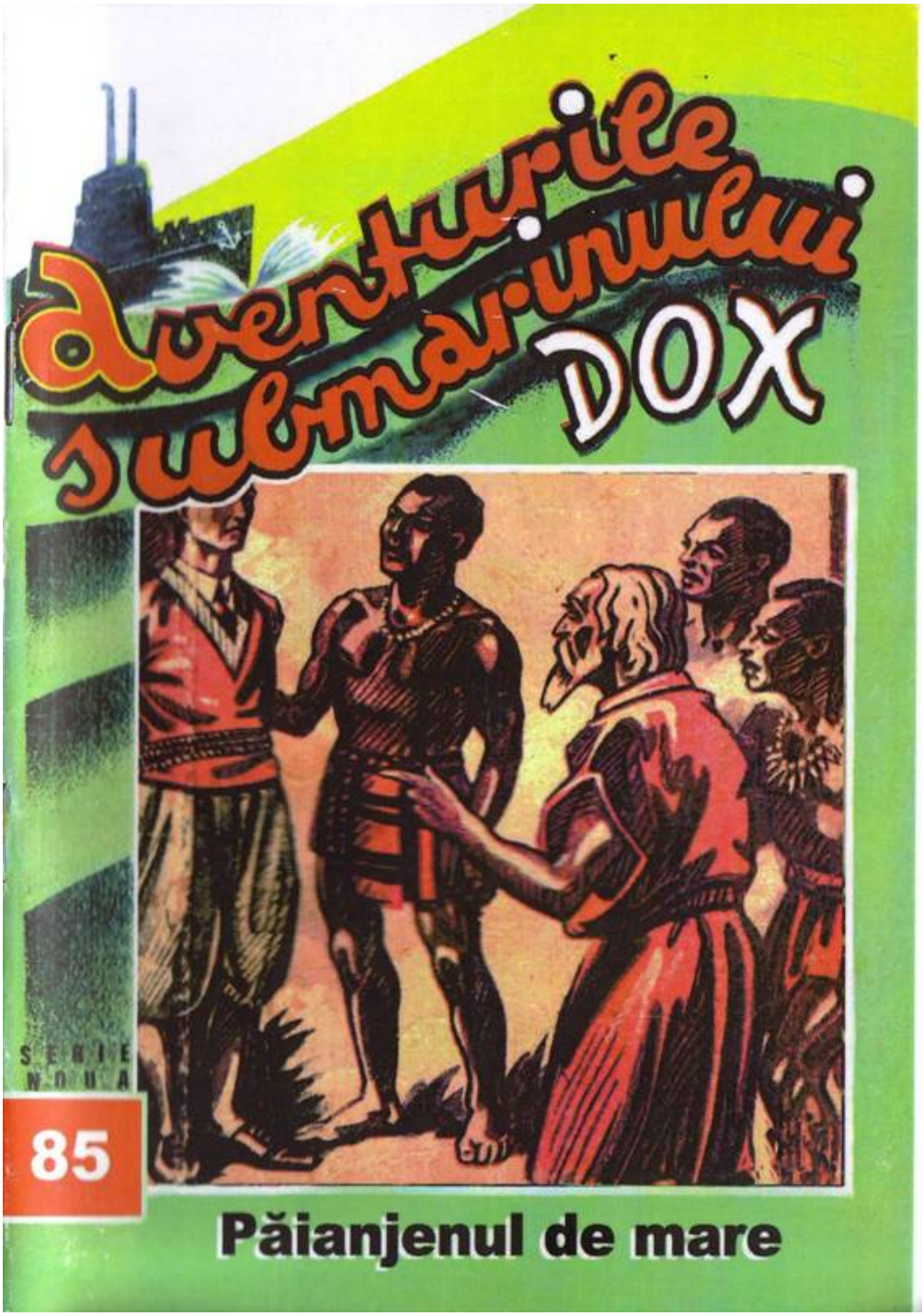
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
85
Păianjenul de mare

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 85.

PĂIANJENUL DE MARE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O LUPTA GROZAVA.

— DOMNULE CĂPITAN, cred că se aţine vreo spurcăciune pe „Insula odihnei” a noastră – zise bătrânul marinar Granskon, care avea slujba de intendent pe insula unde era locul de refugiu al vitejilor camarazi ai „Dox”-ului. Eu unul… sunt de părere că nu e lucru curat la mijloc.

— Fireşte – făcu Farrow, furios – mereu cu superstiţiile voastre blestemate, altfel nu merge. Ei şi cum s-a arătat spurcăciunea aceea de care vorbeşti?

— De, domnule căpitan – răspunse bătrânul, încurcat – de curând am prins un biban de mare şi l-am pus la uscat pe ţărm. Dar peste noapte a dispărut şi urmele pe care le-am descoperit arătau… ei, da… ca să zic… Se părea că nişte picioare de schelet umblaseră prin nisip.

— Ha-ha, minunat! râse căpitanul şi tovarăşii săi de masă, George, doctorul, Rindow, Brun şi Hagen, râseră şi ei. Glume dintr-astea rar am auzit.

— Gratiskon, cum ţi se deschide gura sa spui aşa ceva?

— Dar daca a fost chiar aşa, domnule căpitan? se apăra omul. Şi nu e încă totul! Acum trei zile, puiul de malaiez Oro se scalda aici, lângă ţărm. Deodată începu să strige că-l înhăţase o mâna. Noi am dat fuga la el, l-am tras pe uscat şi băgarăm de seamă că ceva îl trăgea mereu în adânc. Deodată puterea aceea slabi, dar pe piciorul lui Oro văzurăm nişte răni de parca l-ar fi înhăţat nişte degete osoase. Erau nişte

răni lungi şi înguste. Domnul doctor va putea să-şi dea seama, tocmai s-au închis.

— Hm, asta suna cu totul altfel – zise căpitanul – dar poate să fi fost un animal de apă care găsise că picioarele lui Oro sunt o delicatesă. Un stacoj, de pildă, e în stare sa înhaţe şi bibani de mare puşi la uscat. Sau aţi mai băgat de seamă şi altele, din care aţi tras încheierea că fusese vreun duh?

— Da, domnule căpitan. Lorenz susţine că alaltăieri seară, pe când se plimba pe aproape de ţărm, văzuse ivindu-se încetişor din apa un braţ osos nesfârşit de lung. Lorenz s-a întors repede şi a luat-o la picior. Abia ieri la prânz ne-a povestit despre asta şi atunci am descoperit locul pe care ni-l arătase, iarăşi nişte urme ciudate, la fel ca acelea de pe locul unde pusesem bibanul la uscat. Poate se mai vad şi acum.

— Mâi Granskon, asta-i puteai să ne-o spui mai din timp. Suntem de o zi întreagă pe insula şi abia acum te-ai gândit să vorbeşti, când dintr-o clipă în clipă se poate lăsa întunericul?

— Domnule căpitan, nu prea îndrăzneam căci ştiam că mă veţi lua în râs. Dar acu vino iar noaptea şi se poate ca spurcăciunea sa se arate din nou.

— Atunci am sosit tocmai la timp, zise căpitanul. George, asta poate fi ceva pentru tine. Un duh cu braţe ciolănoase nu se găseşte doar în fiecare zi.

Tânărul se şi ridicase de la locul său. În tot drumul spre insulă nu se întâmplase nimic deosebit şi se plictisise de moarte. Acum avea prilejul să se despăgubească, încredinţându-se dacă e numai o poveste izvorâtă din superstiţia marinărească, sau într-adevăr era vorba de o primejdie ascunsă.

— Granskon, cheamă-l, te rog, pe Lorenz, ca să-mi arate locul cu pricina, zise el. Poate sunt în măsură să descopăr chiar ceva. În orice caz, e o mică distracţie pentru mine.

Farrow îl privi şi râse, apoi se-ntoarse spre Petre, care tocmai ieşea din casă:

— I-ascultă. Petre, nu vrei să-i ajuţi lui George să prindă duhuri? Granskon şi Lorenz au descoperit pe insulă unul dintr-aceştia, care fură carne uscată şi muşcă de picior pui de malaiezi.

Uriaşul privi îngrijorat la odorul său, apoi zise:

Dacă domnul căpitan îngăduie, l-oi ajuta cu dragă inimă pe domnul George. Poate căi tot e ceva adevărat din toată povestea asta.

Doctorul se ridică şi el brusc şi spuse:

— Ma duc să cercetez rănile micului Oro, căci nu se poate şti despre ce e vorba. Vreun animal nu cred să fie, căci cum

să răzbească el prin tunelul nostru? Vă spun; eu curând cum stau lucrurile, domnule căpitan.

— Vad eu ca te-ai molipsit şi d-ta, doctore, zise Farrow, dar acesta nu-l mai auzi, căci şi plecase – Cea mai rea molima e superstiţia. Ei draga Rindow – şi d-ta, Brun, ce părere aveţi?

— Granskon e cam aiurit şi Lorenz la fel, răspunse prinţul ofiţer. Dar cu toate astea nu strica sa vedem despre ce e vorba. Dar chestia nu e chiar atât de grabnică încât să lăsăm în părăsire vinul ăsta minunat din faţa noastră.

— Sunt de aceeaşi părere – încuviinţa Brun. Cine ştia când ne mai adunăm cu toţii pe frumoasa noastră insulă. În sănătatea dumitale, căpitane.

Cei trei bărbaţi ciocniră şi la urmă Farrow zise:

— Dar văd că doctorul întârzie cam multişor. Să fi găsit într-adevăr răni atât de interesante pe piciorul lui Oro? Mă tem că mă molipsesc şi eu de chestia asta, căci nici George şi Petre nu se mai întorc.

— Chiar atât de repede nu se prinde o fantomă, zise Rindow râzând. A! Uite că doctorul se înapoiază. Ei, doctore, ce s-aude cu rănile duhului?

Bertram bau mai întâi un pahar cu vin, apoi zise:

— N-am văzut în viaţa mea răni dintr-astea. As spune că arata de parc-ar fi făcute de un cleşte sau mai bine zis de un foarfece de tăiat tabla. Bietul Oro a căpătat o rană mai uşoară şi una mai gravă la piciorul drept şi nu lipsea mult să-i rupă tot muşchiul. Nu pot spune de la ce fel de unealtă sau animal provin rănile.

— Poate că tot aveam dreptate când am spus c-o fi vorba de un stacoj mare – zise căpitanul. Foarfecele acestuia taie la fel ca unul de tăiat tablă.

— Foarte adevărat, domnule căpitan – încuviinţă doctorul – dar vezi că părţile dinăuntru ale foarfecelui stacojului au ghimpi şi sunt neregulate. Pe câtă vreme rănile prezintă tăieturi netede. Mai c-aş spune c-a fost sub apă un om care l-a înhăţat pe Oro cu o foarfecă mare.

— Atunci trebuie să fie duşmani foarte primejdioşi pe insulă, zise căpitanul, neliniştit. Duşmani cari posedă probabil costume de scafandru şi caută să strice submarinul nostru pe sub apă.

— Asta înseamnă că George şi Petre s-ar afla în primejdie – îşi dădu cu părerea Rindow. Ce-ar fi să vedem ce fac?

— Da, ai dreptate, încuviinţă Farrow. Haideţi repede, domnilor!

Dar abia se depărtară câţiva paşi de pe veranda unde stătuseră, că de pe ţărm se auziră strigăte puternice, apoi Petre urlă cu un ton în care era amestecată furie şi spaimă. În clipa următoare îşi descarcă toate gloanţele din pistol.

Căpitanul şi tovarăşii săi se năpustiră înainte. În fugă îşi scoaseră şi ei pistoalele, îl mai auziră pe Uriaş strigând numele lui George şi în glasul său era spaimă nespusa.

Cu sărituri mari, trecând peste tufe şi culcând totul la pământ, goniră spre ţărm. Petre îşi descarcă din nou pistolul, apoi auziră un ţipăt şi recunoscură glasul maşinistului Lorenz, care veghea asupra uzinei electrice de pe insulă.

— Uite braţele osoase! Oh, bietul George… trage odată, Petre!

Şi iarăşi detuna pistolul credinciosului Uriaş, apoi strigă:

— George, George, încoace! Ah, uite-l iar! Lorenz, repede pistoalele tale!

Căpitanul şi însoţitorii săi ajunseră în sfârşit la ţărm. Lămpile de buzunar ale lui Petre şi Lorenz îşi aruncară lumina asupra apei întunecate care era acum foarte turburată. Şi atunci văzură, la vreo zece metri depărtare, pe George care îşi încordase toate puterile ca să ajungă la ţărm. Chipul său era schimonosit de spaima şi avea şi motiv pentru asta, căci pentru prima oară în viaţa-i aventuroasă fusese într-o situaţie care întrece orice închipuire omenească.

Un braţ osos, lung şi uscat, îl înhăţase de soldul stâng şi pe când Farrow şi ofiţerii priveau înmărmuriţi de groază la această privelişte, se ivi de pe partea cealaltă a lui George – care cu toate sforţările sale abia izbutea sa se mişte din loc – un al doilea braţ tot atât de fioros care înhăţă fulgerător braţul drept al tânărului.

Acesta scoase un ţipăt de durere şi faţa i se strâmba de suferinţă. Iar Petre răcni de furie şi slobozi în braţul monstruos toate gloanţele unuia din pistoalele luate de Ia Lorenz. Căpitanul, cei doi ofiţeri şi doctorul îşi reveniră repede din înmărmurire şi aprinzându-şi lămpile de buzunar, începură şi el sa tragă glonţ după glonţ în braţele fioroase.

Nimeriră bine, căci auziră izbiturile gloanţelor de oase. Spurcăciunea ale căreia erau aceste braţe păru să-şi dea seamă în cele din urmă că focurile de armă i-ar putea fi dăunătoare, aşa că îşi desprinse braţul din şoldul lui George. Imediat camarazii îşi îndreptară focul spre celălalt braţ şi după câtva timp dispăru şi acesta în apă.

Tânărul începu să înoate cu toată puterea spre ţărm, ocrotit de lumina lămpilor de buzunar şi camarazii văzură cu groază că o vietate grozavii, uriaşă, cu două braţe nemăsurat de

lungi şi câteva altele mai scurte, înota în urma lui şi dispăru apoi în stânca de coral a insulei.

— Un păianjen de mare! Exclamă doctorul Bertram cu un glas care trăda o uimire nespusă. E un exemplar nemaivăzut. Firește ca foarfecii enormelor lui picioare dinainte pot produce răni dintr-acelea cum le-am văzut la Oro. Oh şi George e rănit! Repede la mine acasă!

Petre îl trase afară din apa pe tânărul aproape leşinat, apoi îl luă pe braţe şi începui s-alerge cu el spre locuinţa doctorului urmat de ceilalţi.

În cabinetul încăpător, Uriaşul îl aşează pe odorul său pe masa de operaţie, deasupra căreia; ardea o lampă puternică. ÎI dezbrăca repede, dar cu băgare de seamă! Şi George încercând să zâmbească:

— Sărmane Petre, te-oi fi speriat rău când m-au înhăţat braţele spurcăciunii. Dar lasă-că şi eu m-am cam înspăimântat. În primele clipe ma credeam pierdut. A mers însă mai bine decât ma aşteptam!

Era acum dezbrăcat până la brâu. Braţu-i drept era albastru şi roşu şi când îl mişca avea dureri grozave. Din fericire, foarfecii păianjenului nu putuse tăia stofa hainei sale şi asta îl salvase pe tânăr.

— Peste opt zile nici nu se mai cunoaşte, zise doctorul, după ce-l examina. Îi voi aplica un bandaj răcoritor şi mâine se va simţi mai bine. Dar şoldul îmi face mai mare grijă. Numai de nu i-o fi zdrobit ceva înăuntru, spurcăciunea!

Dar îngrijorarea doctorului se dovedi neîntemeiata. E drept că plesnise o vinişoară la sold, dar medicul constată cu bucurie că nici un organ dinăuntru nu fusese atins.

— Ei, draga George – spuse el când sfârşi examenul – încăodată ai scăpat cu bine. Un altul în locul tău s-ar fi dus pe copcă, zău aşa. Acum ia sa facem pansamentul şi în vremea asta Să ne povesteşti cum ai căzut în braţele spurcăciunii.

— Păi, aşa a fost: mergeam eu Petre şi Lorenz de-a lungul ţărmului; Granskon o şi luase înainte, vrând să ia seamă la uscătoria lui de peşti. Deodată, pe când îndreptasem în apă lumina lămpii mele de buzunar, văzui ceva lungăreţ, albicios, ţâşnind din stânca de coral, dar dispărând înapoi fulgerător, înainte să-mi pot da seamă ce fusese. Ma aplecai puţin înainte şi lăsai lumina lămpii sa cada vertical în apă. Atunci văzui iarăşi ceva albicios; mă aplecai şi mai mult şi-mi pierdui cumpăna. Căzând în apa fui înhăţat de cleştele acela. După două sau trei secunde. Tocmai când începusem să simt mai cu putere strânsoarea – un glonţ al lui Petre nimeri

probabil braţul dihăniei, care-mi dădu drumul. Mă ridicai repede la suprafaţa, crezându-mă salvat, dar atunci mă simţii iarăşi înhăţat. Sfârşitul luptei l-aţi văzut şi dv. Şi zici că era un păianjen de mare, doctore? Nu mi-aş fi închipuit că ăştia pot fi atât de mari.

II.
LUPTA SUB APA.

— **ÎN MĂRILE JAPONEZE** – lamuri doctorul – păianjenii aceştia sunt atât de mari încât picioarele lor dinainte ating doi metri uneori. Exemplarul acesta de aici, însa, e de o mărime neobişnuită şi cred că fiecare braţ are doi metri lungime. Îmi pot şi explica în ce fel a ajuns încoace: vreo furtună sau un curent submarin a zdrobit de zidul de coral vreo epavă în care sălăşluie spurcăciunea şi atunci ea s-a căţărat pe zid şi a venit încoace. Drept să spun, aş vrea să am exemplarul acesta colosal.

— Fireşte – zise George cu însufleţire – îl vom ademeni noi afară cu vreo momeală şi-l vom împuşca cu gloanţe de armă.

— Mai întâi caută să te vezi pe picioare! zise căpitanul mai cu necaz, mai cu veselie. Cred că ţi-a fost de ajuns cunoştinţa pe care ai făcut-o cu spurcăciunea.

— Ba abia acum am căpătat pofta să-i fac de petrecanie dihaniei, răspunse George, râzând. Doctore, nu-i aşa că n-am nici un organ rănit?

— Hm… daca până mâine vei scăpa de dureri, atunci totul e în regulă. Dar mă cam îndoiesc, răspunse Bertram.

— Dar alifia minunată a lui Doga Singli nu m-ar putea ajuta? întrebă tânărul.

Doctorul, care tocmai bandaja braţul lui George, se opri din lucru şi zise:

— Uite că nu m-am gândit la asta. ÎI voi chema îndată încoace. Petre, fii te rog atât bun!

Uriaşul dădu buzna afară ca să-l aducă pe indian şi doctorul desfăcu înapoi bandajul pe care şi începuse să-l înfăşoare în jurul şoldului lui George.

După câteva minute se ivi în cabinet indianul, căruia Petre îi spusese despre ce este vorba, căci avea în mână borcănaşul cu alifia minunată.

— Da, Sahib doctor – zise el după o examinare în grabă – Sahib George va fi mâine iar pe picioare, chiar dacă va durea tare tot corpul.

Începu să frece părţile rănite şi doctorul le bandaja repede. George se frământă imediat şi zise vesel:

— Cred ca ma pot ridica chiar acum, alifia asta lucrează foarte repede.

— Ba nici sa nu te gândeşti! răspunse doctorul cu oarecare asprime. Acum să te întinzi în pat şi până mâine să dormi. Petre, ia-l şi du-l la el în odaie!

Uriaşul îl ridică pe braţe şi îl duse la casa căpitanului, unde George avea o odaie foarte frumoasă. ÎI aşeză pe pat cu adevărată dragoste de mamă, îl înveli bine şi tânărul adormi curând. Când Petre păşi pe verandă, ceilalţi şedeau iar în jurul mesei şi discutau întâmplarea. Uriaşul spuse ca George şi adormise şi atunci căpitanul întrebă:

— Petre, tu ai nimerit doar în câteva rânduri dihania. Crezi că gloanţele i-au găurit platoşa?

— De, ştiu eu ce să zic! făcu Uriaşul. Mai c-aş zice c-au alunecat, deşi am nimerit de câteva ori. Am chibzuit eu între timp la chestia aia şi am ajuns la încheierea că dihania trebuie să fie bătrână cât lumea şi c-a trăit mereu pe nămolul din fundul mării. Astfel că platoşa o fi căptuşită cu o pătură întărită de nămol şi gloanţele au alunecat înainte de a o putea găuri.

— Bravo, Petre, s-ar putea să ai dreptate – zise doctorul. Cred că nu ne va fi munca uşoară cu spurcăciunea aceea. Şi n-aş vrea să mă folosesc de explozibile prea puternice, căci ar fi păcat ca exemplarul acesta unic să fie ciopârţită prea grav.

— Vom vedea noi cum stau lucrurile, dragă doctore – zise Farrow. Lucrul cel mai de seamă e să răpunem musafirul acesta nepoftit, altminteri va fi mereu o primejdie pentru noi, căci tot astfel cum l-a atacat pe George, li s-ar putea întâmpla şi altor camarazi. Cred însă că dacă am lăsa în apă o momeală, se va agăţa de dânsa, încât să o putem trage în sus pentru ca apoi s-o ucidem cu gloanţe.

Gloanţele nichelate pe care le avem la puştile „Mauser” au o mare putere de pătrundere şi cred ca vor găuri platoşa dihaniei.

— Asta ar fi minunat, căci găurile alea mici se pot astupa uşor, se bucură doctorul. Voi avea atunci un exemplar cum nu-l are încă nici un muzeu din lume.

Camarazii se despărţiră; şi se duseră fiecare pe la casele lor. Curând toţi dormeau pe „Insula odihnei”, numai sentinelele făceau rondul în noaptea minunată, ferindu-se însă să se apropie prea mult de ţărm, căci povestirile lui

Lorenz îi făcuse pe toţi să creadă că diavolul în carne şi oase înhăţase pe fiul căpitanului.

A doua zi dimineaţă George sosi la dejun cu o întârziere foarte mică. Zâmbetul lui era cam silit, e drept, dar altminteri era atât de bine dispus, încât căpitanul zise, după ce-i strânse mâna:

— Daca n-aş fi văzut cu ochii mei aseară cum te-a înhăţat dihania, n-aş fi crezut-o. Ai dreptate, doctore, alifia indianului face minuni. Dar acum, după ce vom fi mâncat, ne vom sfătui cum să-i venim mai bine de hac spurcăciunii.

Dejunul fu luat cu grabă mai mare ca de obicei şi după ce fură gata, căpitanul se adresa doctorului:

— Te-ai gândit d-ta ce fel de momeală putem folosi pentru dihania aceea?

— Cred ca cel mai nimerit ar fi un peşte mare, viu. Poate ca s-a prins unul de unditele stabile. Am văzut, în cazul lui George, ca dihania, atacă îndată prada vie, aşa că va cădea în cursă când vom mişca momeala încolo şi-ncoace.

— Bun, atunci cei mai buni ţintaşi ai noştri vor trebui să se aşeze în apropiere cu puşti „Mauser" şi să deschidă un foc repede îndată ce păianjenul de mare va oferi o ţintă bună, zise Farrow. Ei, Granskon – se întrerupse el – ce veşti mai aduci?

— Domnule căpitan, bibanul pe care l-am pus la uscat, a dispărut peste noapte, zise bătrânul marinar. Iar am găsit în nisip urmele acestui diavol.

— Păcat! făcu doctorul. Asta înseamnă că dihania s-a săturat şi nu va mai muşca din momeală. După cât s-arată, pe întunerec se simte mai bine. În cel mai rău caz vă trebui să încercăm astă seară, chiar dacă izbânda nu e atât de sigură.

— Ah, o ademenim noi afară! zise George cu însufleţire. Ce-ar fi să încercăm chiar acum?

— Bine, băiatule! zise Farrow, zâmbind.

Petre să cerceteze undiţele stabile, iar noi ceilalţi ne vom lua puştile. Cred că şase ţintaşi buni sunt de ajuns.

O activitate însufleţită se stârni în micuţa colonie. Din magazie fu scoasă o funie trainică, de care se fixă un lanţ lung cu un cârlig mare.

Căpitanul, George, Rindow, Brun, Hagen şi doctorul îşi luară puştile şi deoarece şi ceilalţi camarazi, cari se adunară la depărtare mică de locul primejdios al ţărmului, erau înarmaţi cu pistoalele lor grele, se putea spune că soarta uriaşului păianjen de mare era pecetluita.

Curând sosi şi Petre cu un biban cât toate zilele în greutate de vreo douăzeci şi cinci de kilograme. El şi Kard – cei mai vânjoşi marinari – luară pe seama lor funia, dar în spatele lor mai stăteau şase camarazi, gata sa le vie în ajutor.

Uriaşul fixa bibanul de cârlig, apoi îi dădu drumul în apă pe lângă ţărm. Kard puse şi el mâna pe funie, lăsară momeala să se afunde, pentru ca apoi s-o tragă înapoi cu smucituri scurte.

În felul acesta se scurseră vreo cinci minute. George se apropiase de ţărm şi privea încordat în apa. Căpitanul scoase un strigăt de prevenire, dar în aceeaşi clipă tânărul ridică repede braţul în sus şi ţipă agitat:

— Atenţiune, a înhăţat momeala, atenţiune!

Făcuse bine că-i prevenise în felul acesta pe cei doi uriaşi, căci deşi dânşii se proptiră acum cu toată puterea în pământ, din pricina smuciturii neaşteptate a funiei erau cât p-aci sa vie peste cap în apă.

Dar cei şase camarazi săriră repede în ajutor şi ţinură piept monstrului apelor.

Braţul al doilea a ţâşnit afară.

— Dihania s-o fi aflând într-o crăpătură de stâncă dedesubtul nostru, strigă din nou George – trageţi încet acum, poate tot vine afara! Tânărul vesti apoi iarăşi că braţele spurcăciunii ieşeau tot mai mult la iveală, în cele din urmă îi văzură tot trupul, după care sări repede îndărăt, căci grozavele braţe ajunseseră la oglinda apei.

Foarfeci enorme, cari semănau într-adevăr cu foarfeci de tăiat tabla, ieşiră pa marginea ţărmului. George se dăduse ceva mai înlături şi văzu trupul uriaş, în formă de păianjen, al dihaniei.

Aceasta îşi încleştase strâns celelalte opt picioare ale ei de stâncii şi era de temut că prada se va rupe în bucăţi dacă cei opt oameni ar trage prea tare. De aceea George strigă:

— Petre, daţi drumul o clipă, ca să-şi piardă sprijinul! Apoi trageţi repede, din nou, poate c-o scoateţi iarăşi din apă.

— Da, camarazi, aşa să facem! strigă Uriaşul. Atenţiune! Când oi număra până la trei dăm drumul. La patru tragem din nou!

Aşa şi făcură şi viclenia reuşi. Păianjenul, care se încleştase cu toată puterea de stâncă, se afundă într-o clipă înapoi în apă, apoi, nemai având nici un sprijin, fu trasă afară până ce trupu-i triunghiular – de mărimea unui copil de doisprezece ani – se izbi de marginea ţărmului.

În aceeaşi clipă puştile detunară. Se traseră vreo douăzeci de gloanţe şi păianjenul fioros dădu drumul bibanului, după

care se făcu iar nevăzut în mare.

George, care mai stătea pe ţărm, trase încă vreo câteva gloanţe după dânsul, apoi zise cu părere de rău:

— A mai avut destulă putere să se retragă în crăpătura de stâncă. Păcat, acum va muri acolo şi noi nu-l vom putea avea.

— Şi eu cred c-a fost ciuruit de gloanţe – încuviinţă doctorul – a dispărut cu totul, George?

— Da, nu mai văd nimic dintr-însul.

— La ce adâncime e ascunzătoarea lui de sub apa?

— La vreo trei metri.

— Ar fi prea greu sa deschidem stânca în locul acesta, zise doctorul, îngândurat. Hm, cea mai buna soluţie ar fi ca un scafandru să se lase afund şi sa încerce să scoată dihania din bârlogul ei.

— Firește, zise George cu însufleţire. Aşa vom face. Petre, vii şi tu! Vom lua cu noi funii cu care vom lega păianjenul, apoi camarazii noştri îl vor trage ei în sus – cel mai bon lucru dintr-o barcă, pentru ca să-l aducem în larg din crăpătura de stâncă unde presupun că şi-a făcut sălaşul.

— Cum, George, vrei să te scufunzi când nici nu le-ai vindecat bine de pe urma rănilor de ieri? făcu căpitanul, înmărmurit.

— Pe alea le-am şi uitat, răspunse tânărul, râzând.

Farrow nu mai găsi ce să spună şi privi cam îngândurat după băiatul său, care şi pornise în goană spre magazie. Apoi se adresa doctorului:

— Crezi că dihania e într-adevăr moartă? Ar fi grozav să-l mai înhaţe odată pe George.

— Cu gloanţele primite nu mai poate trăi, sau cel puţin a fost rănită atât de grav încât nu mai e primejdioasă, răspunse Bertram.

George şi Petre se înapoiară cu costumele de scafandru, pe care şi le îmbrăcară cu ajutorul camarazilor. Prin felul cum erau construite erau independente de pompele de aer, dar de data asta fură legate cu funii, căci altminteri nu s-ar fi putut ţine de stâncile drepte şi cu atât mai puţin să lucreze. Afara de asta fiecare mai luă cu sine o funie, pe care şi-o petrecu deocamdată, în jurul trupului, ca mai apoi să poată, lega păianjenul.

George se lăsă cel dintâi în mare. Avea cu el o lampă care lumina şi sub apă, iar cai armă îşi luase un cuţit lung, lat şi ascuţit.., Petre era echipat la fel.

Când tânărul ajunse la crăpătura care părea: să se adâncească mult înăuntrul stâncii de coral, aprinse lampa şi

îndreptă lumina înăuntru. Atunci văzu dihania zăcând la doi metri înaintea lui. În locul acesta se afla în stâncă o peşteră mare despre care nimeni nu ştiuse până atunci..

George intră în crăpătură şi se apropii de păianjen. Prin înaintarea lui apa se tulbură şi i se păru că braţele lungi ale dihăniei se mişcau necontenit.

Tânărul rămase o clipă locului şi privi cu atenţiune monstrul, apoi, socotind că îl înşelase văzul, păşi mai departe. Intrarea strâmtă în peştera destul de mare să fi avut o adâncime de vreo doi metri. Curajosul băiat ajunse aproape de. Tot de trupul nemişcat al păianjenului şi începu să-şi desprindă funia din jurul mijlocului. Petre se apropie şi el, de cealaltă parte însă. Şi dădu să facă la fel ca odorul lui.

Dar în aceeaşi, clipă braţele lungi care până atunci stătuseră înfăşurate, se întinseră brusc şi cate unul din grozavele foarfeci înhăţară câte un picior al lui George şi Petre.

Prea mare durere nu simţi tânărul, căci foarfecele se încleştase de pânza groasă a costumului. Dar se sperie grozav, gândindu-se că, lipsiţi de orice ajutor, numai ei doi cu greu se vor putea apăra de dihania fioroasă. Camarazii n-ar fi putut, nici măcar încerca să-i tragă în sus, căci funia s-ar fi rupt frecându-se de colturile stâncii.

Trase repede cuţitul din teacă, se aplecă şi încerca sa desprindă foarfeca cu tăişul ascuţit. Dar toate sforţările sale rămaseră zadarnice.

Atunci aruncă o privire imploratoare spre Petre. Dar Uriaşul era ocupat şi el să desprindă încleştarea din jurul piciorului său. Cu rezultat îndoielnic, după cât se vedea.

Văzând cum stau lucrurile, George trase de funie. Acum camarazii de sus ştiau că cei doi scafandri erau în mare primejdie, dar mai ştiau ca nu-i puteau trage de-a dreptul la suprafaţă, căci căpitanul şi doctorul văzuseră că au dispărut în crăpătura din stâncă.

Într-adevăr, nu fură traşi în sus şi păianjen trase tot mai mult spre el cele două prazi. George începu să deznădăjduiască. Îşi îndrepta însă lumina lămpii pe trupul hidos al dihaniei şi văzu că gloanţele puştilor găuriseră în multe locuri platoşa.

George dădu atunci din nou semnalul de alarmă şi simţi o mica smucitură. Acum ştia ca tovarăşii de sus s-au urcat într-o barcă pentru a putea trage afară din peşteră pe camarazii lor şi într-adevăr, după câteva minute funia începu să se întindă şi George se simţi tras afara din peşteră. În acelaşi timp se mişca şi Petre după el. Cei doi camarazi loviră în

cele din urmă unul de altul şi atunci foarfecii păianjenului se întinseră încetişor. Tânărul simţi o durere apăsătoare şi se gândi cu groază că dihania ar putea să-i smulgă piciorul.

Dar, iată că trupul acesteia se desprinse din nămol şi fu tras încetişor împreună eu cei doi camarazi. Aceştia se ţineau îmbrăţişaţi unul pe altul, însă îşi îndreptaseră lumina lămpilor, spre spurcăciune, care părea că-şi pierde puterile dintr-odată.

Din fericire crăpătura de stâncă era destul de largă pentru ca George şi Petre să poată fi traşi afară împreună. Pe de altă parte, tovarăşii de sus erau cu mare băgare de seamă şi nu vâsleau prea tare.

Foarfecii dinainte ai păianjenului erau acum întinşi de tot şi trupul hidos era tras mereu mai aproape de ieşire. George şi Petre se şi aflau afară, în apa limpede a mării şi privind în sus, tânărul putu zări umbrele camarazilor, săi cari se aplecaseră peste marginea ţărmului.

Tot mai mult fură traşi cei doi scafandri în bazinul larg care înconjura insula. În cele din urmă observară că şi păianjenul fusese tras afară din peştera lui şi acum se afla cu totul în apă liberă. El se afundă încetişor, trăgând cu sine pe cei doi. Dar tovarăşii de sus erau cu ochii în patru şi traseră mai repede funiile. George şi Petre ajungeau mereu mai aproape de suprafaţă, cu dihania la picioarele lor.

Acum văzură şi bărcuţa care întorsese şi, pornise spre ţărm. La câţiva metri de aceasta ieşiră şi ei la suprafaţă lingă barcă şi camarazii se aplecară imediat ca, să-i tragă în sus. Dar George refuză ajutorul şi cu o mana se prinse de marginea bărcii, iar cu cealaltă începu sa desfacă şuruburile care ţineau costumul de scafandru de haine. Camarazii începură îndată ce vroia şi desprinseră repede casca sa şi a lui Petre.

— Sa mergem întâi la ţărm! zise George. Nu trebuie să riscăm ca păianjenul sa ne scape şi să se afunde.

Barca străbătu mica distanţă până la ţărm şi acolo George şi Petre fură traşi cu băgare fura traşi cu băgare de seama afară numai atât cât să fie cu partea superioară a trupului pe stâncă.

De picioarele lor atârna încă dihania.

— Repede funii cu cârlige! strigă tânărul. Trupul nu trebuie să se afunde, dacă spurcăciunea îşi va desprinde, eventual, foarfecii.

Nemaivăzut de repede câţiva marinari aduseră funii trainice, cu cârlige prinse de lanţuri şi cari serveau de obicei la prinderea peştilor mari.

Cârligele fură lăsate în jos, în aşa fel ca la tragerea funiilor să se înfigă sub trupul dihăniei. Frânghiile fură strânse cu băgare de seama şi în aceiaşi timp George şi Petre se târâră mai departe pe ţărm.

Deodată scoaseră amândoi câte un strigăt, căci atunci când foarfecii monstrului se iviră din mare, se încleştară şi mai tare. Asta ţinu însă numai o clipă, apoi se desfăcură cu totul, după cum se temuse George.

Cu ultima rămăşiţă de putere, dihania încerca să se retragă în elementul ei. Dar acum era fără putinţă de scăpare. George şi Petre fura înhăţaţi repede de camarazi şi traşi pe ţărm. Acolo se aşezară jos şi începură sa se frece unde-i durea. Când doctorul veni la ei, George zise îndată:

— Nu, nu; domnule doctor, întâi supraveghează debarcarea păianjenului! Ar fi păcat sa ne scape în ultimul moment.

După câteva minute dihania zăcea întinsă pe ţărm. Numai fălcile, care se mişcau încetişor, trădau că viaţa mai dăinuia în această fiinţă ciudată.

Doctorul o cerceta pe toate părţile şi zise în cele din urmă:

— Trebuie să fie foarte bătrân şi cred că face parte din familia crabilor japonezi uriaşi, denumită *Macrocheira Caempferi*. Un exemplar nespus de interesant, pe legea mea! A! Să ştiţi că-şi dă sfârşitul!

Picioarele dinainte, nemăsurat de lungi, se zbătură câtva timp încoace şi încolo, foarfecii se deschiseră şi se închiseră, apoi rămaseră nemişcaţi. Fălcile de asemeni nu se mai clintiră şi acum doctorul se întoarse la George şi Petre, cari în vremea asta îşi lepădaseră costumele de scafandru.

Gleznele lor erau foarte umflate şi nişte senine roşii şi adânci dovedeau puterea cu care strânseseră foarfecii mari. Dar Doga, care observase lupta din apă, veni repede eu alifia sa şi după ce gleznele fură frecate bine şi bandajate de doctor, cei doi camarazi fură iu stare să meargă fără sprijinul nimănui.

III.
O TAINA.

CU AJUTORUL CÂTORVA MARINARI PRICEPUŢI doctorul se puse pe lucru să prepare după toate regulile ştiinţifice uriaşul păianjen. Carnea trebuia sa fie îndepărtată cât mai repede pentru ca sa nu intre în putrefacţie din pricina soarelui tropical. Apoi platoşa trebuie curăţată de pătura de

nămol care se depusese pe ea. George privi cu interes la operaţia aceasta şi ajuta cat îi stătu în puteri.

Deodată, unul din marinari, care vroia tocmai sa desprindă foarfecele stâng de pe platoşa pieptului, ca să poată curăţa interiorul, scoase exclamaţie de uimire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doctorul.

— Sub pătura de nămol întărit pare să fie un inel lat – răspunse marinarul. M-am lovit cu vârful cuţitului de el şi sclipeşte ca aurul sau arama.

— Într-adevăr zise doctorul – asta e. Nespus de interesant. Dihania trebuie să fi fost în prizonierat, aşa dar. Poate că vreun cercetător a însemnat-o, ca să afle, întâmplător, pe unde a mai pribegit.

George începu îndată să cureţe locul cu pricina cu peria sa de sârmă. Şi într-adevăr, ieşi la iveala un inel lat de vreo zece centimetri, a cărui culoare verzuie dovedea că era din bronz sau arama, înverzită de vremi.

— Inelul acesta a stat multa vreme în mare – zise doctorul. Nădăjduiesc ca scrisul pe care-l cred gravat pe dânsul, n-o fi fost distrus de apa sărată a mării. Aşteaptă, dragă George, trebuie să-l desprindem cu mare băgare de seamă.

După o scurtă cercetare doctorul zise:

— Pare să fie lipit aici, aşa că nu va fi prea greu să-l dezlipim. Poate că suntem în măsură să facem asta cu ajutorul unui cleştişor.

Unul din marinari aduse în grabă din magazie unealta cerută şi o pilă mica, ascuţită. Deoarece treaba trebuie făcută cu mare băgare de seamă, ea fu îndeplinită de cel măi dibaci mecanic al submarinului, care izbutita câteva minute, să desprindă inelul fără să-l strice câtuşi de puţin.

Doctorul cercetă cu luare-aminte bucata lată de aramă pe care o desfăşurase mecanicul, apoi ceru de la George peria de sârmă şi curăţi un colţ de cocleală.

— Păcat! făcu el. Apa sărată a distrus metalul în mare parte şi mă tem că scrierea nu se va mai putea recunoaşte. Ia te uită şi d-ta, dragă George!

Tânărul luă bucata de aramă şi curăţi altă parte de cocleala verde. Dar suprafaţa acelei părţi era plină cu găuri mai mari şi mai mici făcute de apa sărată.

— Într-adevăr, e păcat – zise şi el – ar fi fost nespus de interesant să cunoaştem originea acestui obiect, deşi omul care a fixat-o de trupul păianjenului o fi murit de mult.

Zicând acestea tânărul răsuci pe toate părţile bucata de aramă şi deodată scoase o exclamaţie de uimire şi zise:

— Ah, doctore, omul care a fixat inelul de trupul dihaniei a fost foarte şiret. S-a gândit el la efectul distrugător al apei şi a scris ce-a avut de scris aici înăuntru. Şi această scriere s-a păstrat foarte bine. Ia te uită, pare să fie olandeza!

— Într-adevăr! făcu Bertram, înveselit. Asta e minunat. Acum însă n-am vreme să descifrez ce e aici, căci prepararea dihăniei e mai importantă. Nu e nici o grabă.

George lua cu sine bucata de aramă şi se retrase în odaia lui. Vroia să încerce să descifreze singur scrierea, căci cunoştea perfect olandeză. Era bine şi pentru piciorul sau, dacă se odihnea câteva ceasuri.

Ceva, apă de mare pătrunsese şi înăuntrul inelului, astfel că marginile literelor erau puţin şterse. Asta îngreuia descifrarea, dar George reproduse fiecare literă în parte pe o bucată de hârtie şi, după ce le avu pe toate la un loc. Putu citi un text, pe care, când îl tălmaci, făcu ochi mari de mirare:

„Pe bordul lui Drontje. Iulie 1826.

Eu, Jaap Geldern cu doamna Antje şi Iacob van Kampen şi soţia lui Dorte am fost prinşi de Brinken. El vrea să ne debarce pe o insula din apropiere de Borneo. Acolo cică se afla un trib sălbatec, care se ospătează cu oameni. Voi încerca să păstrez pentru urmaşi această placă de cupru."

„Pe insula, după o lună,

Am fost debarcaţi, dar băştinaşii ne-au primit bine. Inelul acesta vreau să-l fixez de piciorul unui rac de mare, căci vieţuitoarele acestea se abat adesea pe aici şi datorita mărimii lor oamenii se dau în vânt să-i prindă. Se mai spune despre ei ca ajung prin ape depărtate şi poate că dihania ne va aduce noroc şi salvare, noua sau urmaşilor noştri. Borneo e la nord-vest de noi, nu poate fi departe."

George citi de câteva ori solia asta ciudata. După mai mult de o suta de ani un om găsise, aşadar, solia, care, dac-ar fi fost descoperită atunci, ar fi adus salvarea unor nenorociţi şi pedeapsa meritata unui criminal.

— Sa fie cu putinţa să mai existe pe insula urmaşi ai acestor oameni? Ea se afla la nord-vest de Borneo. O indicaţie exactă nu exista, din păcate. Dar submarinul trecea oricum prin apropiere, în drum spre India.

George mai privi odată placa de cupru şi acum i se păru că la marginea de jos observă litere foarte mici, cari până atunci nu-i bătuseră la ochi. Luă o lupă puternică şi cu ajutorul ei descoperi că erau numai părţile superioare ale unor litere, pe câtă vreme cele de jos fuseseră mâncate de apă.

Fireştii ca descifrarea era acum foarte grea şi când Petre veni să-l cheme la masa pe George, acesta îşi dădu seamă cu uimire că trecuseră câteva ceasuri de când îşi frământa capul.

În schimb, mulţumită acestei odihne forţate, piciorul său rănit se resimţise în bine şi Petre de asemeni umbla acum mai repede şi mai sigur. Tânărul se duse pe terasă, unde se servi masa de prânz.

Doctorul nu se afla de faţa, căci mai avea de lucru un ceas, după cum spunea căpitanul. Când George îi arată biletul cu traducerea, tatăl său zise îngândurat:

— E nespus de curios că tocmai noua ne cade în mâna dovada asta a unei tragedii care a avut loc acum o sută şi mai bine de ani.

— Păcat ca nu ni se indică mai lămurit unde se afla insula, căci atunci am fi putut constata daca se mai găsesc acolo urmaşi ai celor două perechi căsătorite. Lucrul e cu putinţă – dar în cazul acesta vor fi făcut ei deja cunoştinţă cu civilizaţia.

— Tata – zise George – pe marginea bucăţii de cupru mai e ceva scris, dar literele au fost mâncate pe jumătate de apa mării. După masă însă mă voi aşeza din nou pe lucru şi poate izbutesc să dau de rostul lucrului.

Tânărul abia mai avu răbdare să aştepte sfârşitul mesei, după care alergă înapoi în odaia sa şi începu să se îndeletnicească iar cu descifrarea literelor pe jumătate şterse. Şi în cele din urmă izbândi – deşi cu multă greutate, să reconstituie fraza cu pricina. Atunci scoase o exclamaţie de bucurie, căci aflase locul unde era aşezată insula:

„La răsărit este insula cu două piscuri de munţi alăturate”.

O insula atât de bătătoare la ochi trebuia sa se regăsească imediat. Poate că o cunoştea chiar vreunul din camarazii mai bătrâni, cari înainte de război colindaseră prin toate marile.

George dădu buzna afară din casa. Presupunea pe buna dreptate că tatăl sau şi ofiţerii se aflau pe plaja, unde doctorul tot se mai îndeletnicea cu prepararea păianjenului de mare.

Când George citi fraza descifrată, Petre zise imediat:

— Cunosc insula aceasta, e nelocuită. La apus de ea se află o insulă mai mare, pe care încă n-am călcat. Amândouă insulele se găsesc la vreo două sute de kilometri la sud-est de Borneo, departe de drumul obişnuit al vapoarelor, însă, o furtună grozavă ne-a mânat într-acolo.

— Atunci dihania aceea ne-a adus poate ceva foarte interesant, zise căpitanul. Ei, George, tu ai noroc şi în nenorocire. Doctore, băiatul te-a scutit de-o treabă grea. Dar ţii d-ta ai noroc, căci un exemplar ca ăsta nu cred să existe în nici un muzeu din lume.

— Aşa e – încuviinţă Bertram – dar tot meritul revine, de fapt, tot lui George. Ei, băieţi, acum duceţi-mi părţile una câte una în laboratorul meu, unde le voi împreuna la loc cu sârmă. Domnule căpitan, când pornim la drum?

— Cred că peste trei sau patru zile, căci cam de atâta timp are nevoie Hagen ca să cerceteze submarinul cu amănunţime.

— Minunat, până atunci sunt şi eu gata cu treaba.

— Doctore, trebuie însă să examinezi şi d-ta. Descifrarea şi tălmăcirea făcute de mine, căci se poate să-mi fi scăpat greşeli de mare însemnătate, zise George.

— Fireşte că voi face asta, dar cred dinainte ca se afla acolo doua insule, dintre care una poarta pe dansa doua piscuri de munte.

Bertram se îndeletnici totuşi cu descifrarea şi la cina zise:

— George a făcut treaba cat se poate de bine, De altfel pe insula aceea părăsită vom face, probabil, cunoştinţa unui popor interesant. Jaap Geldern acela scrie c-ar fi mâncători oameni şi poate găsim rubedenii d-ale Dajakilor din Borneo, cari şi azi încă mai practică, antropofagia şi vânătoarea de capete.

— Sa sperăm că nu vom face cunoştinţa lor prea de aproape, zise Farrow. Sunt satul până-n gât de vânătorii de capete de pe insulele Salomon, de cari cred că v-aduceţi aminte şi voi.

IV.
CĂPETENIA ALBĂ.

PESTE OPT ZILE, în zori, se zări insula pe care se ridicau cele două piscuri înalte. Căutarea fu cam grea, căci nici Petre nu-şi prea aducea bine aminte de locul cu pricina.

Călătoria în sine fu minunată şi vremea de asemenea se menţinuse bună.

— Petre, se adresa căpitanul către Uriaş care stătea în turnul îndărătul sau – la ce depărtare se afla cealaltă insula fata de cea de aici?

Submarinul se apropia de insula dinspre răsărit, astfel ca cealaltă, pe care fuseseră părăsiţi cu vreo suta şi ceva de ani în urma olandezii, nu se putea vedea

— Dacă înconjurăm insula aceasta, o putem vedea lămurit pe a doua, domnule căpitan, răspunse Petre. După, socoteala mea depărtarea nu e mai mare de patru kilometri, din câte îmi aduc aminte.

— Atunci aş fi de părere să nu mai înconjurăm insula aceasta, ci să debarcăm pe cea dintâi insulă şi să privim în jos de pe piscurile munţilor. N-are nici un rost să ne lăsăm văzuţi, căci dacă nu mai există albi pe insula aceea, atunci băştinaşii ne-ar putea face o primire foarte puţin plăcuta. Poate că de pe prima insulă zărim un loc prielnic unde să putem debarca pe întunerec.

— Asta e o idee bună, încuviinţă doctorul.

Submarinul se apropia încetişor de insulă.

Ochii ageri de marinari ai camarazilor din turn iscodiră cu băgare de seamă, ca să descopere la vreme recifuri şi alte piedici, după culoarea schimbată a apei.

Dar constatară că se puteau apropia cu vasul până aproape de ţărm, căci malurile drepte de coral cădeau aproape vertical în adâncime.

Plaja avea o lăţime de vreo zece metri, apoi începea o pădure deasă de palmieri ale căror trunchiuri erau împletite prin crengile altor copăcei.

— Vom cam avea de furcă până s-ajungem pe munte, zis o căpitanul, când submarinul fu ancorat la ţărm şi echipajul liber coborâse.

— Dar suntem destui oameni, aşa că trebuie să meargă repede.

Marinarii, în frunte, cu Petre şi Kard, începură imediat sa croiască o poteca prin desiş, cu ajutorul cuţitelor lor ascuţite şi a securilor. Apoi se arata ca terenul cam urca şi era stâncos şi copăceii începură sa dispară cu încetul pana ce camarazii putură merge lesne de tot printre trunchiurile palmierilor, cari şi ei deveniră mai rari şi nu mai aveau grosimea celor de jos.

În cele din urmii ajunseră pe stânca golaşa, care era atât de sfârtecată încât căţărarea fu foarte lesnicioasă. Căpitanul alesese drumul spre piscul de miazăzi, care era mai aproape de insula căutată. Cu puţin înainte de pisc se opri şi îi preveni pe camarazi să nu stea cu tot trupul ridicat pe platou. Ceea ce aveau de făcut era numai să privească peste marginea platoului, sau să-şi caute puncte de observaţie unde, ocrotiţi de vederea altora, sa poată cerceta insula cealaltă.

Ca întotdeauna şi de data aceasta George fu cel dintâi care ajunse sus şi aruncă o privire pe cealaltă insulă. Şi cât p-aci să scoată o exclamaţie de uimire, căci văzu doua kanu-uri de construcţie ciudată, ca e pluteau încetişor de-a lungul

ţărmului insulei de peste drum. Cei dinăuntru erau băştinaşi ale căror trupuri goale purtau zugrăveli albastre şi albe.

În cel dintâi kanu, însă, stătea în partea dindărăt un… european. Purta un veştmânt larg, braţele-i erau goale şi pârlite de soarele tropical. Pe cap avea păr lung şi alb iar barba deasemenea albă.

Cele doua kanu-uri se îndreptau spre o plaja lunga de vreo cincizeci de metri şi larga de zece. Celalalt ţărm era acoperit de verdeaţa până la apa. Ajuns la plaja, kanu-ul în care se afla Albul se răsuci şi se lovi cu pupa de ţărm, aşa că europeanul putu să debarce. Abia după aceea coborâră şi băştinaşii din bărci, pe care le traseră afară din apă şi le pitiră între tufe. Apoi dispărură în desiş îndărătul albului.

— Drace, ce-o mai fi şi asta? făcu doctorul. Căpitane, omul acela trebuie să fie un nepot al olandezilor acelora, cu atât mai mult cu cât pare să fie în vârstă de vreo şaptezeci de ani. Una din perechi va fi avut un băiat, cealaltă o fată, din unirea cărora s-o fi trăgând bătrânul acesta. Fireşte că se poate ca familiile Geldern şi Kampen să fi avut şi alţi copii de sexe diferite, ale căror progenituri s-ar fi putut căsători între dânşii. Te pomeneşti că găsim o întreagă colonie de olandezi pe insulă!

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow – dar nu e exclus să fim întâmpinaţi ca musafiri nepoftiţi, căci după cât s-arată, bătrânul cu barba albă are un rang înalt – poate cel mai înalt chiar – printre băştinaşi şi nimeni nu vede cu ochi buni când un altul vine să-i încalce moşia.

— Cam aşa e, zise doctorul. Dar îl vom convinge noi că nici prin minte nu ne trece să-l detronăm şi atunci cred că se va linişti. Ce-ar fi să mergem chiar acum într-acolo?

— Sunt de aceeaşi părere, dar gândesc ca e mai bine sa ne folosim pentru aceasta de două bărci de aluminiu. Când o vedea submarinul nostru acostând acolo, cu drept cuvânt s-ar putea teme, de vreo primejdie. După un ceas cele doua bărci porniră pe apa. În cea dintâi se aflau: căpitanul, George, doctorul, Petre şi doi marinari vânjoşi, cari erau şi buni puşcaşii; în a doua: Brun, Kard şi încă patru camarazi de ispravă. Fiecare luase cu sine şi câte doua granate cu gaze, căci se putea sa aibă nevoie să se apere.

Camarazii erau încordaţi la culme pe când se apropiau repede cu bărcuţele de insulă.

Bărcuţa căpitanului ajunse la vreo douăzeci de metri de ţărm, când deodată se produseră foşnete în tufiş şi ca din pământ se iviră vreo douăzeci de băştinaşi, purtând doar câte un şorţuleţ în jurul şoldului, iar partea de sus a trupului

zugrăvită barbar. Stăteau nemişcaţi pe nisipul albicios, holbându-se la bărci, fiecare ţinând în mâna dreaptă o nuia lungă de un metru.

— Atenţiune! strigă doctorul. Acestea sunt tuburi de suflat cu care trimit săgeţi care desigur ca sunt otrăvite. Să văd dacă le cunosc limba.

Încerca îndată cu cel mai cunoscut dialect malaiez şi băgă de seamă că la unele cuvinte băştinaşii făceau semne că pricepeau; probă apoi cu alte dialecte, până ce se făcu înţeles bine. Ceilalţi camarazi nu înţelegeau însă nici o iota, astfel că doctorul trebui s-o facă pe tălmaciul.

După un schimb de cuvinte cu cel mai înalt dintre băştinaşi, care însă era mai scund ca un european mijlociu, Bertram zise:

— Nu e voie sa debarcăm aici căpetenia alba a oprit ca vreun străin să păşească, pe insula.

— Atunci spune-i ăluia ca vrem sa vorbim numai cu albul şi îl rugăm sa vie pe plajă, zise căpitanul.

Dar doctorul afla de la băştinaş că europeanul, căpetenia, nici de văzut nu vroia sa vadă vreun alb. Îi sfătuia să plece imediat, altminteri vor veni şi alţi războinici, cari îi vor urmări cu kanu-urile.

— Ar trebui să-i lăsam să facă asta – zise Farrow, râzând – poale că aşa căpetenia tot va veni pe plaja, când îi vor povesti despre submarin. Ce părere ai, doctore, să-i comunicam că suntem în stăpânirea unui document de la bunicii săi!

— Cred că n-are nici un rost. Poate că atunci abia se-nfurie de-a-binelea şi crede ca suntem urmaşi ai lui Brinkon acela. Cel mai nimerit lucru e să ne-ntoarcem şi sa iscodim un mijloc mai bun cum ne-am putea apropia de el.

— O fi ştiind să scrie şi sa citească? întrebă George. Să-i trimitem o scrisoare prin băştinaşi.

— Dacă te apropii de plajă să le înmânezi scrisoarea, mi-e teamă că te-or întâmpina cu săgeţile lor otrăvite.

— Atunci singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să ne furişăm pe insulă când s-o lăsa întunerecul şi să-l căutăm pe alb, propuse George. Când om sta de vorbă cu el, se vor schimba lucrurile cred.

— Poate să ai dreptate – zise căpitanul – să chibzuim însă daca e bine sa facem aşa – dar ce au păţit băştinaşii, doctore?

Discuţia noastră li s-o fi părut prea lunga şi acum or fi vrând sa ne atace din kanu-urile lor.

— Sa n-o păţească cu noi! făcu George. Oho, asta e prea de tot.

Plaja începu deodată săi mişune de băştinaşi care pana atunci stătuseră pitiţi în tufişuri. Cu o repeziciune uimitoare fură scoase la iveală din frunziş câteva kanu-uri şi cât ai clipi din ochi luară loc în fiecare câte zece băştinaşi.

— Înapoi! ordonă căpitanul imediat. Să nu lăsam lucrurile s-ajungă la o luptă. Dacă s-or apropia prea mult, vom slobozi câteva gloanţe în apă, lângă Kanu-uri şi asta îi va face să se-ntoarcă.

— În cel mai rău caz ne putem folosi de grenadele noastre cu gaze, zise George.

Cele două bărci de aluminiu întoarseră şi spintecară valurile îndreptându-se spre cealaltă insulă. Dar Kanu-urile urmăritoare ale sălbatecilor erau mai repezi, se apropiau tot mai mult şi-n cele din urmă căpitanul se văzu nevoit sa ordone:

— Foc! Numai câteva gloanţe în faţa celui dintâi Kanu!

Pistoalele răpăiră şi ca prin farmec băştinaşii încetară să vâslească. Ba, sălbatecii din primul Kanu săriră în sus îngroziţi şi prin asta erau cât p-aci să se răstoarne în apa cu barca lor cu tot.

— Acum cred ca le-am tăiat pofta să ne mai urmărească, zise căpitanul.

Dar în aceeaşi clipă sălbatecii din primul Kanu izbucniră într-un ras dispreţuitor se chirciră din nou şi începură sa vâslească cu putere îndoita. Celelalte bărci îi urmară imediat astfel că situaţia devenea serioasă.

— Petre, azvârle tu o granată cu gaze asupra celor două Kanu-uri din faţă! ordonă căpitanul. Uriaşul, lăsă în jos vâslele, se ridică în picioare şi desprinse de la brâu granata. Apoi, cu zvârlitura sigură, o repezi tocmai la prora primului Kanu.

Efectul fu miraculos – cei dinăuntru căzură în cap şi vâslele le scăpăra din mâini. Cu câteva clipe mai târziu norul de gaze se întinse şi asupra celui de al doilea Kanu şi imediat se-ntâmplă şi acolo acelaşi lucru ca în primul. Sălbatecii din celelalte Kanu-uri scoaseră strigăte de groaza şi îşi opriră brusc bărcile lor.

— Doctore – zise căpitanul – spune-le că oamenii se vor trezi mâine din leşinul lor, altminteri te pomeneşti că-i îngroapă de vii.

Bertram se ridică şi strigă câteva cuvinte spre celelalte Kanu-uri. Un bătrân se sculă în picioare, cu teamă şi răspunse. Când doctorul mai spuse apoi câteva cuvinte spre celelalte kanu-uri, pe chipul celuilalt se zugrăvi o mirare

adâncă. Bertram urmă să vorbească şi la urmă bătrânul din cap cu însufleţire.

— Era grozav de mirat când i-am spus că tovarăşii săi de trib mai sunt în viaţă, raportă doctorul. I-am cerut să-i mai spuie odată căpeteniei albe ca vrem să-i vorbim şi dacă nu încuviinţează vom veni cu de-a sila. Şi cât despre armele noastre, au făcut cunoştinţă cu ele.

— Foarte bine ai făcut! zise Farrow. Acum cred ca va primi sa stea de vorba cu noi. Mai spune-i bătrânului ca aşteptam pe partea cealaltă a insulei. Sau vom veni tot aici după-amiaza ca sa luăm răspunsul.

Bertram tâlmaci bătrânului aceste cuvinte şi făgădui sa le comunice mai departe. Apoi sălbatecii traseră după ei Kanu-urile cu tovarăşii lor în nesimţire, iar cele doua bărci ale camarazilor porniră înapoi spre submarin, unde echipajul întâmpini cu bucurie pe tovarăşi pe care-i crezuseră în primejdie.

V.
AVENTURA LUI GEORGE.

ZADARNIC AŞTEPTARĂ CAMARAZII vizita căpeteniei albe. Se făcu după amiaza şi atunci Farrow zise:

— N-avem încotro, trebuie să mai mergem odată la insulă, căci cred ca suntem aşteptaţi. Sunt curios să aud ce hotărâre a luat bătrânul.

Când cele două bărci de aluminiu se apropiară iarăşi de plajă, nu se văzu nici un băştinaş. Când ajunseră la vreo douăzeci de metri, căpitanul ordonă să se înceteze cu vâslitul şi zise:

— Se vor fi ascuns printre tufe. Dacă debarcam de a dreptul pe ţărm, ne putem aştepta sa fim întâmpinaţi cu niscaiva săgeţi otrăvite. Zău nu ştiu cum am putea ajunge pe insula.

— Dac-am zvârli câteva granate cu gaze în tufişuri, după o jumătate de ceas am putea păşi în voie pe insulă, fu de părere George. Aici gazele nu se vor împrăştia atât de repede ca azi dimineaţă pe mare.

— Atunci însă cu cine să stăm de vorbă, dacă toţi ar fi în nesimţire, râse Farrow. Căci şi înaintarea noastră până la sălaşul căpeteniei albe ar trebui să se producă în acelaşi fel.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – dar nici eu nu ştiu cum am putea face.

— Totuşi – interveni George, repede – am mai propus eu doar să debarcăm pe întunerec. Sălbatecii vor crede că o

vorba de duhuri sau alte alea, cari dau târcoale în timpul nopţii, astfel că întreprinderea noastră nu va fi legată de prea mari primejdii.

— E frumos ce zi şi tu – răspunse căpitanul dar nu ştiu dacă propunerea ta e întemeiată în cazul de faţă. Ce părere ai d-ta, doctore?

— Cam are dreptate George al nostru; aici trăieşte o căpetenie albă care de sigur că va fi făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să distrugă superstiţia aceasta, în primul rând pentru propria sa siguranţă.

— Aşa e, încuviinţă căpitanul. Deci îndeplinirea planului tău nu va fi lesnicioasă, dragă George. Trebuie să găseşti ceva mai potrivit.

— Atunci să debarc singur de tot pe întuneric – spuse tânărul. Asta nu bate la ochi atât de mult. Poţi avea încredere că nu mi se va întâmpla nimic.

— Şi dacă, albul nu cunoaşte decât limba băştinaşilor? Doctore, întreba George – otrăvurile acestor sălbatici au efect mortal imediat?

— Nu, numai la animale mici şi nici atunci chiar atât de repede.

— Care va să zică un om ar putea fi salvat?

Fireşte, căci ei se folosesc numai de otrăvuri scoase din plante, împotriva cărora am la bord toate mijloacele de combatere.

— Bine, atunci mă voi duce singur, zise George, cu hotărâre. Sălbatecii nu mă vor ucide, ci ma vor lua doar prizonier şi mă vor duce în fata căpeteniei albe, cărora voi şti eu să-i lămuresc totul.

Doctorului căpitanul se priviră câteva clipe apoi cel dintâi zise:

— Mai mult ca sigur că lucrurile se vor petrece chiar aşa cum presupune George, mai ales dacă se va îndrepta spre desiş cu braţele ridicate. Semnul acesta de supunere îl pricep toate popoarele de pe lume. Primejdioasă, însă, tot rămâne întreprinderea şi mă-ntreb dacă merită osteneală. Dacă bătrânul nu vrea să ştie nimic de lumea civilizată de ce să ne viram în sufletul lui, numai pentru a-i vorbi despre solia bunicului său.

— Asta nu e atât de important – zise George – ceea ce vreau eu e să-i vorbesc, tocmai pentru că el nu vrea să vadă nici un alt european. M-aş duce la dânsul chiar dac-ar fi sa dau numai bună-ziua.

— Ha-ha-ha! râse căpitanul. Bine, George, facă-se voia fa! Dar cum te gândeşti s-ajungi pe uscat? Na ne putem apropia

prea mult cu bărcile, căci ar însemna sa ne trezim cu câteva săgeţi otrăvite.

— Voi înota într-acolo, răspunse George, cu hotărâre. Armelor mele nu le va strica scurta şedere în apă.

— Bine. Caută însă să fii îndărăt într-un ceas, altminteri vom porni şi noi după tine, cu ajutorul granatelor cu gaze.

Tânărul mulţumi tatălui său pentru încuviinţarea dată, apoi se lăsă încetişor în apă şi începu să înoate spre ţărm. Camarazii săi trăseseră pistoalele iar Petre ţinea pregătită o granată cu gaze.

Dar nimic nu se clinti în desiş, nici chiar atunci când George păşii pe uscat şi se îndreptă spre tufişuri, cu braţele ridicate.

După câtva timp, George ajunse la o pădure de palmieri, unde dădu în curând de poteca largă.

Porni repede de-a lungul ei, nădăjduind s-ajungă curând în satul băştinaşilor, unde se afla şi căpetenia albă. E drept că atunci. Începea şi adevărata primejdie.

Deodată auzi în apropiere un zgomot: un trosnet slab în desiş. Tânărul se opri îndată şi cercetă tufa de unde se auzise zgomotul, dar frunzişul era prea des şi trebuia să pătrundă înăuntru dacă ţinea să găsească pricina zgomotului.

Ca să nu se expună primejdiei unei săgeţi otrăvite, George se aplecă brusc şi pătrunse lepede în tufiş. Auzi înaintea lui un foşnet puternic şi-şi dădu seama îndată că omul ascuns o luase la goană.

Fără să şovăie o clipă, tânărul erou înaintă grăbit, căci trebuia să-ncerce să-l ajungă pe fugar înainte ca acesta sa dea de veste altora.

În curând văzu chiar înaintea sa un om mic, dar lat în spate. Se făcu nevăzut îndărătul unui palmier puternic şi când George se luă după el, se ciocni deodată cu dânsul.

Sălbatecul îşi deduse seamă se vede ca nu va putea scăpa de urmăritorul său, astfel ca se ascunsese îndărătul palmierului. În clipa următoare il şi înşfăcase pe George şi acum se luară la trântă. Din fericire, sălbatecul era neînarmat şi poate din pricina asta o luase la fuga.

George văzu îndată, ca potrivnicul său era tare puternic şi dibaci. EI îl apucă de gâtlej şi îl strânse atât de tare încât tânărul îşi pierdu aproape răsuflarea.

Scântei începură să-i joace pe dinainte ochilor, sângele îi zvâcnea în cap – şi atunci, cu puterea disperării, George izbi cu toată forţa în stomacul potrivnicului său.

Şi nimeri bine, căci mâna duşmanului se desprinse îndată de pe gâtlejul său, sălbatecul se clătină pe picioare şi începu

să se răsucească, cu chipul schimonosit de durere.

George socoti partida câştigată şi sări repede asupra sălbatecului, dar piciorul i se prinse într-o rădăcină încâlcită şi căzu în genunchi.

În clipa următoare, celălalt se azvârlise iar asupra lui, căci îşi revenise puţin din lovitura ameţitoare şi furia îi sporise acum puterile.

Încleştă acum gatul lui George, de data aceasta cu amândouă mâinile începu să strângă fără mila.

Cu iuţeala fulgerului, George se aruncă deodată pe spate şi mişcarea aceasta îl făcu pe sălbatec să-şi piardă echilibrul. Căzu deasupra lui George şi fără voie îşi desprinse mâinile de gâtlejul acestuia.

George repezi imediat pumnul în pieptul băştinaşului, aruncându-l cu totul în lături. Dar când tânărul vru apoi să se ridice, duşmanul său îl prinse din nou şi începu să strângă ca un nebun gâtlejul lui George, care, însă, nu se socoti pierdut.

Brusc îşi trase genunchiul stâng, care se afla sub trupul celuilalt şi cu prilejul acesta nimeri – precum socotise – în golul stomacului sălbatecului.

De astădată lovitura nimerise cât se poate de bine. Omul se schimonosi de durere şi căută aer. Mâinile sale se desprinseră din nou şi George se folosi fără zăbavă de asta.

Repezi iar o lovitură puternică în bărbia duşmanului, care căzu mototol la pământ, iar dânsul se ridică pe picioare. Se clătină şi trase repede aer în piept ca să-şi alunge ameţeala cel cuprinsese. Sălbatecul începu să se mişte iar, dar George nu-i mai dădu răgaz. Îi smulse şorţul pe. Care-l purta, îi aduse braţele la spate şi vru să-l lege.

Ca un turbat se smuci sălbatecul, ca să se libereze din mâinile tânărului, dar acesta îl ţinea strâns şi chibzui cu înfrigurare ce să facă.

Deodată auzi îndărătul lui un zgomot – trosnete de crengi. Întoarse repede capul şi văzu îndărătul său un alt sălbatic, care se pregătea tocmai să-l lovească cu o măciucă. George sari în laturi cu iuţeala fulgerului, trăgând în acelaşi timp după el pe sălbatecul ce-l ţinea în braţe. Şi mişcarea aceasta fusese bine făcută.

Lovitura de măciucă pe care noul duşman se pregătise s-o dea lui, nimeri cu putere în capul primului sălbatec, care se rostogoli în data la pământ.

Al doilea sălbatec, un tânăr zvelt, ce părea sa fie de aceeaşi vârsta cu George, privi cu ochi holbaţi la tovarăşul său, pe care el însuşi il doborâse.

George, însă, nu pierdu nici o clipă, ci se repezi îndată la noul duşman şi căută să-i smulgă din mână măciuca; dar omul se dădu repede cu un pas înapoi şi ridică arma, gata sa dea o lovitură cu ea.

Dar şi George se dădu în lături, lovitura şuieră pe lângă capul său şi celălalt îşi pierdu echilibrul din pricină că dăduse greş.

În clipa următoare, o lovitură de box a tânărului nostru erou nimeri bărbia potrivnicului. Şi acesta, fiind mai puţin rezistent decât celalalt, nu mai avu nici măcar timpul să scoată un geamăt, ci se prăbuşi Ia pământ.

George luă acum măciuca groasă şi se-ndreaptă spre cel dintâi potrivnic; dar tânărul tovarăş de trib lovise cu prea multă furie şi omul nu mai mişca.

Văzând cum stau lucrurile, George îşi îndrepta iar atenţia spre al doilea sălbatec, care încerca din toate puterile să se ridice. Tânărul îl înhaţă cu ambele mâini şi-l trase afară din tufiş. Aci îl legă repede cu fâşii rupte chiar din şorţul lui, apoi făcu acelaşi lucru şi cu primul sălbatec căruia îi lega braţele la spate.

Când fu gata, cu treaba asta, George scoase din buzunar un ghem de sfoara trainică şi-l legă pe cei doi învinşi de câte un copac, Ia depărtare destul de mare unul de altul. Nu vroia, să le dea putinţa să se libereze reciproc.

După asta tânărul se-ntoarse şi se strecură, cu băgare de seamă prin frunziş, până ajunse la potecă, pe care porni mai departe. În curând trebuia s-ajungă la satul băştinaşilor şi atunci va vedea ce primire îi va face căpetenia albă.

În vreme ce mergea, chibzuia necontenit de ce l-or fi atacat cei doi sălbateci. Probabil că fusese lăsat să treacă prin şiruri de sentinele, fără ca cineva să se arate.

Sau să se fi retras de pe plajă toţi locuitorii satului? Atunci sălbatecul cu care dăduse ochi mai întâi şi cu care se luptase, o fi fost singurul om rămas de pază în pădure.

Sau fusese o întâlnire cu totul întâmplătoare. Căci sălbatecul era fără de armă şi fugise chiar dinaintea lui.

George avusese prilejul să-şi dea seamă ca băştinaşii aceştia erau luptători dibaci, aşa că trebuia să fie cu ochii-n patru, până v-ajunge înaintea căpeteniei.

Tânărul se oprea acum adesea şi asculta cu încordare, dar nu putu auzi nimic suspect.

Deodată se trezi în faţa unui luminiş întins, pe care se aflau colibe curate şi trainice. George se opri la marginea pădurii, în unul palmier şi privi spre sat. Locuitorii păreau liniştiţi de tot şi-şi vedeau de treburi. Tânărul observa cu

încordare în nădejdea să-l zărească pe bătrânul european şi nici nu auzi paşii celor doi sălbateci cari se apropiau de dansul pe Ia spate.

Cu toată statura lor mică, sălbatecii erau foarte puternici şi-l înhăţară pe George cu atâta vigoare, încât tânărul se văzu silit să renunţe la orice împotrivire. Nici nu vroia sa se apere, de altfel, căci îşi spuse numaidecât ca prin asta mai mult şi-a înrăutăţit situaţia.

Cat ai clipi din ochi fu legat, după care cei doi sălbateci scoaseră strigăte de alarmă şi-l împinseră înaintea lor spre sat.

Bietul George nu se gândise de fel la o astfel de primire. Mai plăcut i-ar fi fost dacă paznicii de pe ţărm l-ar fi legat, aducându-l astfel în sat. Acum, dacă ar fi fost nevoit să-şi apere viaţa, n-ar fi putut să se folosească nici de arme. Se bizuia însă pe faptul ca Europeanul va sta de vorbă cu el şi atunci lucrurile se vor lămuri.

Dar în curând începu să se simtă neliniştit. Deşi tot satul vuia acum, bătrânul Alb nu se arăta. Să nu fi fost acolo şi sălbatecii vor proceda în felul lor cu prizonierul?

Tânărul fu legat de trunchiul unui copac gros, din mijlocul satului, apoi se postară la vreo douăzeci de paşi de el zece ţineri, ale căror trupuri nu erau încă zugrăvite. Aveau în mana arcuri în care puseră acum săgeţi.

— Unde este căpetenia voastră? întrebă George în limba olandeză. Trebuie sa stau de vorbă cu dânsul.

Sălbatecii se uitară nedumeriţi unul la altul, dădură din cap, iar tinerii îşi încordară arcurile.

George li se mai adresă încă odată, în limba malaieză şi acum se părea că pricepuseră cel puţin cuvântul „căpetenie”, căci câţiva sălbateci mai în vârstă, care stătuseră mai la o parte liniştiţi, îşi şoptiră ceva, apropiindu-şi capetele, apoi unul din ei spuse câteva cuvinte arcaşilor, cari lăsară mediat armele în jos.

George răsuflă uşurat. Pentru moment trecuse primejdia şi când va veni bătrânul va izbuti el să se înţeleagă cu dânsul. Privi după sălbatecul col mai în vârstă, care păşi spre o colibă mai mare.

Se scurseră câteva minute, apoi se ivi pe terasa colibei făptura înaltă a europeanului. Privi încordat spre copacul de care era legat George, după aceea făcu un gest de împotrivire cu mâna şi imediat tinerii iarăşi îşi ridicară iar armele.

George se simţi străbătut de fiori. Putea îngădui bătrânul ca un om din rasa lui sa fie măcelărit aci? Aşa se părea, căci

se întoarse şi dădu să intre îndărăt, în colibă, când George strigă cât putu de tare:

— Domnule Geldern sau domnule van Kampen. Trebuie să asculţi întâi ce am să-ţi spun.

Bătrânul se-ntoarse brusc, făcu iar o mişcare cu mâna. Şi arcurile ameninţătoare se lăsară din nou în jos. Apoi europeanul păşii spre George, apoi se opri aproape de tot de el.

Îl măsură cu asprime din cap până-n picioare şi întreba cu asprime.

— De unde cunoşti numele meu? Nu vreau sa am de a face cu nici un alt european, căci ei sunt mai vicleni şi mai cruzi decât ar putea fi sălbatecii mei.

— Eu vin cu gândurile cele mai bune la d-ta – zise George – am găsit o solie scrisă acum mai bine de o sută de ani, pe o bucata de arama, de bunicul d-tale Geldern. (vezi ilustraţia de pe copertă).

— Ce? strigă bătrânul, uimit pesta măsură. Ai prins d-ta păianjenul de mare? Mi-au vorbit despre asta părinţii mei şi chiar, bunicul, pe care l-am cunoscut când eram copil.

La un semn al său câţiva. Sălbateci se repeziră şi tăiară funiile cu care era legat George. Apoi bătrânul îl luă de mână şi-l dusa în coliba sa.

Eu sunt van Kampen – zise el – şi te rog să-mi povesteşti totul. Ai venit singur?

— Da, singur am venit, dar camarazii mei vor da năvală peste un ceas, dacă până atunci nu mă înapoiez şi în cazul acesta toţi băştinaşii, precum şi noi, vom cădea în nesimţire din pricina gazelor pe care le vor împrăştia.

— Voi trimite îndată un sol la ţărm, ca să-i aducă şi pe ei. Văd că eşti băiat de treaba şi asta mă face să cred că şi camarazii dumitale sunt la fel.

În Coliba bine aranjată bătrânul ascultă cu multă luare-aminte povestirea lui George şi când acesta sfârşi, zise:

— Asta e într-adevăr o minune şi un semn al sorţii. Uite că şi vin tovarăşii d-tale.

Europeanul salută cu bucurie pe camarad şi zise:

— Pentru întâia oară în viaţa mea stau de vorbă cu oameni din vechiul continent. Nu-i vorbă, am mai văzut eu câţiva cari au venit pe insulă şi după ce l-au ucis pe băştinaşi au vrut să se dedea la jaf. De aceea, orice străin care vino aici e omorât îndată. Nu e nevoie să vă istorisesc povestea mea, căci o bănuiţi, de sigur. Eu sunt nepotul celor două familii care au fost părăsite aici de Brinken. Toată viaţa mi-am petrecut-o printre sălbatecii aceştia cari mă venerează şi aici

vreau să şi mor. Va rog să păstraţi ca amintire bucata de cupru şi să nu spuneţi nimănui că, aţi dat de mine aici. Dv., însă, veţi fi bineveniţi de câte ori veţi trece pe lângă insula mea.

Camarazii rămaseră acolo până noaptea târziu şi istorisiră bătrânului despre tot ce s-a petrecut mai de seamă pe pământ de o sută de ani încoace.

Farrow îi propuse să meargă cu ei şi să întreprindă ceva împotriva moştenitorilor lui Brinken – dacă existau – căci pricina faptei ticăloase fusese o bogată mina de aramă din Sumatra. Van Kampen refuză propunerea, însă şi zise:

— Nu. Domnule căpitan, eu rămân aici. Lăsă în plata Domnului chestia aceea, căci nu vreau sa mai ştiu nimic însă daca aţi mai da de mine.

— Bine, domnule van Kampen, lucrul se poate îndrepta. Noi suntem mereu încolţiţi ca fiarele sălbatice – după cum va spuneam – aşa ca s-ar putea sa avem nevoie cândva nevoie de un loc de refugiu şi un prieten sincer va fi binevenit. După un rămas bun călduros, camarazii vâsliră înapoi spre submarin şi când soarele se lăsă în mare, ei erau departe de insula bătrânului European.

Sfârşitul volumului: **PĂIANJENUL DE MARE.**

Volumul următor va fi intitulat:

ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE.

In Numărul următor:

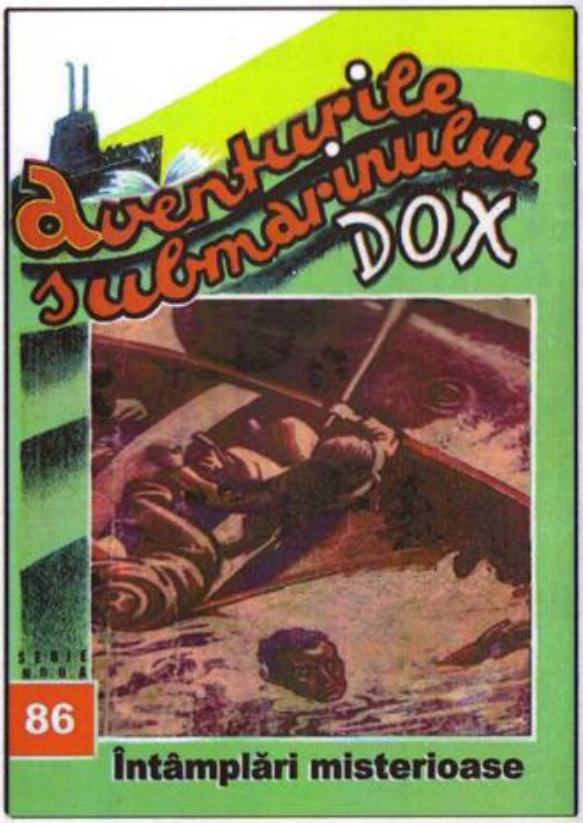

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro